

עליון

עליון קבוץ סעד

בע"ה י' בטבת תשפ"ד | פרשת ויגש | 22.12.23 | גליון 'מס' 3323

מלחמת 'חרבות ברזל' העליון במלון - גיליון 10

סימני דרכי אילים ולחן: נאמי סאר

אי משם...	מי זוכר ומי יודע את הדרך אל ביתי מי אשר קולי שומע הוא יבוא הביתה אתי ענני נוצה ממעל והשליף לרגלי ודנדון פעמון הפלא השומר תמיד עלי
מחצבה בצד הדרך ועליה צל אילו ובאר אחת או שתיים לי לאות ולסימן עז אחת שחורה כלילה הלוכחת את השיחים רק למיטיבי הלכת השבילים הללו פתוחים	אי משם, שר לו בדרך אי משם, שר פעמון אי משם, שובת הביתה בזמן הנכון!
אי משם...	אם שכחתי את הדרך המכרת משנים פה ושמ בצד הדרך נשארו לי סימנים: חץ אחד הנה שלום מציר בגיר לבן, לך לך אחר הרוח שתי פסיעות ורבע מכאן!
לא לבד אני בדרך ההולכת אל ביתי יש חבר אחד או שנים שהולכים הביתה אתי ובשמש השוקעת בדנדון פעמונים הם ידעו לפענח לי את כל הסימנים	אי משם...

ל"ו"ז השבת פרשת 'ויגש' באילון נבו

יום שישי תענית עשרה בטבת

קפה ומאפה לפני הצום בלובי	05: 15 - 04: 45
תחילת הצום	05: 21
שחרית	07: 45 , 06: 30
מנחה א' לתענית ציבור	13: 00
מנחה ב' לתענית ציבור	15: 00

ליל שבת

הדלקת נרות	16: 20
קבלת שבת	16: 35

דבר תורה וערבית

עקב הצום << 17: 30 - 20: 00 סעודת ליל שבת

שיעורו של הרב ארי סט (באוהל בית הכנסת)	20: 30
--	--------

וביום השבת

שחרית מניין ראשון	06: 20
סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
שיעור פרשת שבוע: נעמה סט (באוהל בית כנסת)	11: 00
תפילת ילדים (במשחקיה)	
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 10
שיעורו ואמירת תהילים (במשחקיה - שולחן פנימי)	16: 45
צאת שבת	17: 21
ערבית והבדלה בלובי	
ארוחת ערב.	20: 30-18: 30

קהילת סעד אבלה מרה
 על פטירתו של חברנו הוותיק והיקר
יהודה רפפורט ז"ל
 ושולחת תנחומים מקרב לב
 לאחות נעמי, לרעייה מתי ולילדים דני, ליאורה, גיא, רועי ואלה
 ולכל המשפחה.
 מן השמיים תנוחמו.

כרשת וילד - צערה בטבת

333 תלמן היהודית / יהודה צמחי

על שלחני יש אבן שחרות עליה "אמן", שבר אחד
 נצול מאלפי רבוא שברי מצבות שבורות
 בבתני קברות יהודיים. ואני יודע שכל השברים האלה
 ממלאים עקשו את פצצת הזמן היהודית הגדולה
 עם שאר שברים ורסיסים, שברי לוחות הברית
 ושברי מזבחות ושברי צלבים ומסמרי צליבה חלודים
 עם שברי כלי בית וכלי קדש ושברי עצמות,
 ונעלים ומשקפים ואיורים מלאכותיים ושנים תותבות
 וקפסות פח ריקות של רעל משמיד. כל אלה
 ממלאים את פצצת הזמן היהודית עד אחרית הימים,
 ואף על פי שאני יודע על כל אלה ועל אחרית הימים
 האבן הזאת על שלחני נותנת לי שלווה
 היא אבן אמת שלא יהיו לה הופכין,
 אבן חכמה מכל אבן חכמים, אבן ממצבה שבורה
 והיא שלמה מכל שלמות.
 אבן עדות על כל הדברים שהיו מעולם
 ועל כל הדברים שיהיו לעולם, אבן אמן ואהבה.
 אמן. אמן וכן יהי רצון.

לאה לולמן סופרת ליהודה רפפורט ז"ל

את יהודה הכרתי לפני שנים רבות, עוד בארגנטינה - בבואנוס איירס - בזכות אחותו הצעירה ממנו, נעמי תיבדל לחיים ארוכים. שתינו היינו בבני עקיבא, יחד השתתפנו בטקסי החגים ושם גם פגשתי את יהודה, האח הגדול של נעמי.

היינו נפגשים גם ב"מושבות" - אלו מחנות הקיץ של בני עקיבא שנערכו מחוץ לעיר. יהודה היה הטבח שלנו, ותחת ידו יצאו תבשילים מאד טעימים.

אחר כך הצטרף יהודה להכשרה לקראת עלייתו ארצה, ובתחילת 1953 עלה לארץ, ישר לקיבוץ סעד. יחד עמו היו עוד בגרעין הדרום אמריקאי חברים שכבר שנים רבות אינם עימנו, ממייסדי הקיבוץ ובוניו, וביניהם גם בעלי היקר יענקל ז"ל.

יהודה עבד שנים רבות בפרדס של סעד וכולנו זוכרים אותו יוצא לעבודה על הטרקטור, ומדריך אותנו כיצד לקטוף תפוזים ואשכוליות בגיזסים של החברים - שלא כל כך זכורים לטוב...

את מתי רעייתו הכיר בסעד, כמתנדבת מארצות הברית, ויחד עימה הקים משפחה לתפארת. נולדו להם הילדים דני, ליאורה, גיא, רועי ואלה. ברוך השם לכל אחד מהם משפחה נהדרת, ויהודה ומתי זכו גם לנכדים ולנינים. לא אשכח את הטיולים עם יהודה ומתי, סומברה וריבה, בארץ, ואפילו לפטרה שבירדן הגענו. תמיד היה לי מאד נעים לטייל עם יהודה ומתי.

בשנים האחרונות התמודד יהודה עם מצב בריאותי לא פשוט. אבל בביקורים בביתו, וגם בשבילי הקיבוץ, תמיד חיך אל כולם, תמיד קיבל אותנו בשמחה ובסבר פנים יפות.

עצוב לאבד חבר וותיק כל כך, חבר קיבוץ וגם חבר שאנו חולקים עימו חלק גדול מן ההיסטוריה שלנו. ועצוב עוד יותר שזה קורה בנסיבות הקשות שכל עם ישראל מתמודד איתם, מאז פרוץ המלחמה בשמחת תורה. אני רוצה לשלוח ניחומים וחיבוק גדול לכל המשפחה: לנעמי חברתי, למתי הרעיה המסורה, לילדים ולנכדים היקרים.

הלוואי שנראה עוד ימים יפים בארץ הכואבת שלנו. הלוואי שיהודה יהיה לנו מליץ יושר בשמיים, והקדוש ברוך הוא ישלח לנו שלום ושלווה, אמן כן יהי רצון.

הבן איא רפפורט סופר לאביו יהודה ז"ל

אבא שלי היקר והאהוב נפרד מאתנו הבוקר. נפרד מאתנו בשלווה, כשהוא מוקף באהבה. אבא שלי. המציאות ההזויה גרמה לכך שנפרדת מאתנו כשאתה כל כך רחוק מהבית, מקיבוץ סעד, שאליו הגעת לפני כ-70 שנה ומאז לא עזבת אותו.

המלחמה הארוכה שנכפתה עלינו לפני יותר מחודשיים וטלטלה את חיינו, עקרה אותך מביתך האהוב, ואת חייך סיימת הרחק מהקיבוץ שכה אהבת. עכשיו אתה חוזר הביתה אבאלה! לעולמים. איך ניפרד ממך אבאלה! מה נגיד עליך? כל כך קשה לסכם ולתאר במילים את מה שהיית בשבילנו, את כל הרגשות וכל הזיכרונות שצברנו ביחד במשך השנים.

אבל בכל זאת אנסה, אבאלה!, ואני יודע שלא היית אוהב שאני חולק לך שבחים ככה לפני כולם.

נראה לי, אבאלה!, ששתי התכונות שהכי אפיינו אותך היו צניעות ואהבה.

היית איש צנוע. מעולם לא רדפת אחרי הכבוד והשררה. בחייך היית התגשמות החזון הציוני. גדלת כיהודי מאמין בגולת ארגנטינה, ובנעורייך החלטת לעזוב את בית הורייך ולעלות לארץ לבדך. הגעת לסעד, שהיה אז קיבוץ צעיר והתמודד עם קשיים רבים - ביטחוניים וכלכליים. עבדת קשה עם חברייך לקיבוץ והפכתם אותו למקום פורח ומשגשג. התמודדתם בצניעות אך בנחישות מול איתני הטבע ומול אויבים שרצו להשמיד ולהרוג. ניצחתם את כולם והקמתם בית לתפארת. ואת הכול עשית, אבא, בצניעות בשקט, בלי לחפש כבוד וכיבודים. בלי לרדוף אחרי השררה או הממון. הכי צנוע שאפשר.

את האהבה שלך, אבאלה!, אי אפשר ממש לתאר או להסביר במילים. אהבת את הורייך, סבא וסבתא שלי ז"ל, ואת אחותך נעמי, דודתנו היקרה שתזכה לשנים טובות ויפות. דאגת להביא אותם אחרייך לקיבוץ וטיפלת בהורייך במסירות עד יומם האחרון.

אהבת את הקיבוץ ואת חברי הקיבוץ. אהבת את הפרדס בו עבדת כמעט 50 שנה, והפך לחלק כמעט בלתי נפרד ממך.

ויותר מכל אהבת אותנו. המשפחה שלך – אמא, דני, ליאורה, רועי, אלה ואני. את כל מה שיכולת הענקת לנו. ותמיד עם חיוך. אהבה גדולה ואמתית שאי אפשר להתחיל ולתאר בכלל. אהבת אותנו וידענו את זה, והיית תמיד גאה בנו כל כך.

ואחר כך גם באו הנכדים. והנינים. והאהבה שלך רק גדלה וצמחה כמו עץ ענק עם ענפים ועלים שמתרבים ומתרבים. כולם, אבאלה! שלי, אבל כולם, אהבו אותך, אוהבים אותך ויאהבו אותך תמיד.

לך לשלום, אבאלה!. הבאנו אותך היום בחזרה הביתה, לקיבוץ שכל כך אהבת. מכאן כבר לא ייקחו אותך לשום מקום. אתה מוקף בבני המשפחה ובחברים שכל כך אהבת - והם כולם אהבו ואוהבים אותך כל כך. נזכור אותך תמיד באהבה ענקית...

מאמצי שנה לפטירת יצחק דין, דודי ורצי, קויט לזמנתו.

"לא דחוף לנו מורה למוסיקה, אבל מאד דחוף לנו עכשיו מנהל חשבונות" - כך אמר לנו מרכז המשק בשנת

1969 . (טרומ עידן המחשבים)

באנו לסעד מחיפה. יצחק היה מנהל החשבונות ומורשה חתימה בבנק ליצוא. ובנוסף - לפחות פעמיים בשבוע היה נוסע בערב עם האקורדיון לשובים בגליל, לארגן לעולים במעברות שירה בציבור מטעם עיריית חיפה. הוא היה המלווה הקבוע לזמרות שהיו אז ידועות - אסתר גמליאלית, שולמית לבנת ואחרות. בהיותו כבן 8 שנים הופיע לעתים ברדיו סופיה בבולגריה, וגם כמסמר הערב בהופעות אמנים בבולגריה, כשהאקורדיון על ברכיו, על תקן "ילד הפלא".

את המעבר המורכב מהעיר אל הכפר עשינו בתקוה גדולה להחלמתו של בננו הבכור ממחלה קשה, בעצת מומחים ואנשי אמונה, לאחר שלא הועילו טיפולים בארץ ובארצות הברית. האמנו שהשינוי הזה בחיינו ייטיב עם הילד. אבל תוחלתנו נכזבה. נשארנו בסעד אבלים וכואבים. משפחותינו נשארו בחיפה. את ביתנו במרכז הכרמל העמדנו לצרכי נופש קיץ לחברי סעד. (הקיבוץ היה שיתופי בכל באותה עת).

לאורך כל התקופה הארוכה והעצובה, מוסדות הקיבוץ והחברים תמכו בנו וסייעו מכל הלב ובכל דרך אפשרית. הרגשנו אחווה כנה, כעין משפחה אחת. זכורים לטוב במיוחד - אברהמי רוזנמן, יהודה ברט, צפורה בן-שלום ונחמן צור עליהם השלום, שהיו לנו - ובעיקר ליצחק - חברי נפש נאמנים לשיחה בכל נושא, לדיון, לבדיחה - ולכל עניין. עם כל אחד מהם היה לו "דיבור" משלו.

כשיצחק שמע שהבת של אברהמי עומדת להינשא, הוא החליט - לראשונה בסעד, ללוות את החתונה בנגינה. עד אז היו שרים ורוקדים ללא ליווי בנגינה. יצחק נסע לאור הנר וברור חיל עד שהשיג אורגן חשמלי בהשאלה לערב אחד, וכך היה... מאז ואילך - התארגנה בסעד תזמורת חתונות מקומית, לשמחת כולם.

עם פרוץ מלחמת יום-הכיפורים, גויס למילואים השרברב השכיר שעבד בסעד. הקיבוץ בבעיה! יצחק - כמו תמיד - נחלץ לעזרה, מבלי שהיה לו כל ניסיון קודם. כאמור, הוא עבד בהנהלת החשבונות בצריף השוודי (באזור בית שקמה כיום). הוא נרתם לאתגר והתחיל בשרברבות במרץ ונענה מיד לכל קריאה בכל שעות היממה. ואם דחוף - גם בשבת. תמיד היה בכוננות, ובכל זאת מצא זמן - בין לבין - לבנות משאיות משאריות עץ בנגריה, עבור הפעוטונים. במחסן השרברבות ליד הרפת, היה מתקן אופניים לחברים (אז לא היו עדיין קלנועיות, וכל התניידות בקיבוץ נעשתה באמצעות אופניים, והיו תקלות רבות...). אותו מחסן הנ"ל שימש גם כ"מספרה" עבור כמה לקוחות קבועים. שם היה גם מכין פופקורן לשמחות ואירועים לפי הזמנות של חברים. במוצאי-שבתות היה אופה בבית פיתות, או מטגן כמויות ציפס, ומחלק לשכנים. תמיד חיפש להעניק ולחלק

גם סדרן השומרים לא דאג כשפתאום חסר היה לו שומר לילה. יצחק תמיד התנדב למלא את השורות.

יום אחד כשחלף עם הווספה על פני מחסן "יד שניה", ראה את יהודית מוסינזון ז"ל גוררת שקי בגדים שהושארו במרפסת - וחש לעזרתה. היתה זו תחילתה של "ידידות מופלאה" ובמשך שנים רבות הוא שימש ליהודית כ"יד שלישית".

האם אפשר להאמין היום, שיצחק היה בן בית בעזה? נכנס ויוצא בחופשיות, קונה לחברים משקפיים, שעונים ורהיטי קש לפי הזמנתם? את הכל היה מעמיס על הווספה ודוהר... היו גם חברים וחברות ש"קפצו" איתו על הווספה, כדי לבחור בעצמם את החפצים. ביחוד היה ליצחק, וגם לרלי סימון ז"ל - קשר חברי עם עָלִי, בעל מוסך הקטנועים בעזה. אני בטוחה שחברינו הוותיקים זוכרים תקופה זו טרם הפרטת הקיבוץ.

יצחק היה תמיד רגיש, ערני, עוקב אחר החלטות בקיבוץ ובארץ בכלל. על אף היותו "זה מקרוב בא", הוא לא היסס להביע דעתו כשהיה חולק על דברים שלא נראו לו, להתווכח ולנסות לשכנע, אבל חשוב היה לו, בעיקר, לשמור על הקשר החברי ועל רוח טובה. תמיד שלף אימרה או ציטוט מלווה בקריצה וחיוך.

הוא שפע רעיונות לקידום, לשיפור היחס לערבים (במיוחד העובדים בקיבוץ), לנשים ולפסקי דין שלדעתו לא היו הוגנים.

כל מה שהעליתי לעיל - הם קטעי זיכרונות מתקופות רחוקות, מעל יובל שנים, על אישיותו המיוחדת והרבגונית של בעלי יצחק (בתקווה שלא היה מתנגד לכל מה שנכתב כאן).
אני מבקשת בזה להביע את הערכתי העמוקה והתודה לאין גבול, לחברים ולשכנים שסייעו ליצחק (ולי) בתקופת מחלתו.
תמיד אזכור את היענותכם המיידית בהיותנו במצוקה.
לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח.

דליה דן והילדים.

"בזמן שכולנו יודעים, בזמן שנפל חושך גדול על עולמנו, כמו שהכרנו אותו, נרתם כל עם ישראל לעטוף ולחבק את מי שחוו את החושך בחצר ביתם.

(e"צ אנון, "סיפור בש"ס")

- דו"ח מספריית הילדים ומן המשחקייה שלנו במלון

כמו שכולנו יודעים, בזמן שנפל חושך גדול על עולמנו, כמו שהכרנו אותו, נרתם כל עם ישראל לעטוף ולחבק את מי שחוו את החושך בחצר ביתם.
העטיפה כללה, בין עשייה מרובה ואהבה גדולה, גם תרומות אדירות של חפצים. כך הגיעו גם למלון נבו כמויות גדולות מאוד של ספרי ילדים ומשחקים, לשמח את לב הילדים, ובובות מסוגים שונים.
הספרים, המשחקים והבובות נערמו במסעדת ה"ראנץ'" שבקומת הלווי. אבל כדי שיהיה אפשר להפיק מהם תועלת וגם להינות מהם, היה צורך לארגן ולסדר אותם ולהנגיש אותם לקהילה.
נקראנו לדגל על ידי שרון, ונענינו באהבה.
חילקנו את החדר לשניים - חלק אחד למשחקים, חלק אחד לספרים.
נוכחנו לדעת ששותפים איתנו בחדר גם מתפללי בית הכנסת, תלמידי בית הספר היסודי והתיכון. וגם כל באי הסדנאות המגוונות שהגיעו לכאן, ובהמשך גם לאירועים פרטיים וקהילתיים.
אכן חדר מבוקש מאוד, ואנחנו נאלצנו לנתב את הדרך בין כל אלו, ולדאוג כל הזמן לספרייה מסודרת ולמשחקייה משופעת ומאפשרת. זה לא היה קל, ועבדנו הרבה.
קיבלנו גם שתי כונניות ספרים חדשות ויפות, והתודה לשרון ולאליסף. כך יצרנו פינת ספרייה נעימה ומזמינה, ואולם המשחקים הורחב. נקנו גם ארון וארגזי אחסון למשחקים. והתוכניות לשיפור האולם עוד מתקמות. השבוע כבר השתמשו בנכס המושקע שלנו צוות התפתחותי ופרא-רפואי רחב, לצורך הדרכת הורים-ילדים המעוניינים בכך, למשחק ולהתייעצות.
בהמשך, אנו מקוות לקיים שעות סיפור בספרייה לגיל הרך, ממש כמו שנהוג היה בספריית הילדים בסעד. אנחנו נוכחות לדעת, שהאולם משמש משפחות רבות וגילאים מגוונים משעות הצהריים בכל ימי השבוע. ועל מנת שנוכל להמשיך להינות מהמקום יש צורך לשמור על הציוד, הסדר והארגון.
עד כה, בנוסף לעבודה השוטפת המרובה והיום-יומית שלנו, ולטובת העניין מסייעות לנו בשעות אחה"צ גם בנות השירות.
עם זאת, אנחנו זקוקות גם לעזרתכם, לאייש את המקום בימים בהם בנות השירות לא נמצאות, ובמיוחד בימי חמישי אחה"צ ובשבת מ- 9:00 בבוקר ועד למוצאי השבת.
נשמח להיענותכם.

בתפילה שנחזור בקרוב ובביטחון לביתנו ולספריית הילדים, שאנחנו כל כך אוהבים.

דליה ודיקלה

דמורת ה'33 מכפר-עזה: לקח נשק מפוצח וחיסול עשרות אחל'יט"

(עיבוד של כתבה מאת עקיבא נוביק, ששודרה ב- 2.12.23, ב"כאן חדשות" - ערוץ 11)

הכתבה מספרת על הקרב ההירואי בכפר-עזה, בו נטל חלק גם מיודענו **נועם בונפד**. (נועם, בן 27 ורעייתו **שקד** 24), עברו לסעד לפני שנתיים. הוא עובד בארגון "השומר החדש" בנגב. שקד היא סטודנטית לעבודה סוציאלית, ועובדת כמדריכת החטיבה בקיבוץ. לזוג בן בשם **אמרי דויד**, בן 10 חודשים). הכתבה ב"כאן חדשות" בטלוויזיה עוקבת אחר הסיפור, דקה אחר דקה, באמצעות חומרים מתוך מצלמת הקסדה של שוטר שזינק למקום באותה שבת. כמו כן ראיין העיתונאי את הלוחמים בקיבוץ כפר-עזה עצמו. (ההערות בסוגריים הן של העורכת).

מספר העיתונאי עקיבא נוביק:

השורה התחתונה של הקרב הזה נשמעת כמעט דמיונית. ארבעה ישראלים מצאו את עצמם בלב כפר-עזה, מוקפים מחבלים. כעבור שעות של לחימה יצאו משם כשארבעתם בחיים, אחד מהם פצוע, ועל הדשא ובין הבתים עשרות מחבלים הרוגים.

סא"ל אלעד זנדני – קצין העורף של אוגדת עזה:

אני מקבל טלפון מתושב כפר-עזה שלמעשה יש ירי בקיבוץ, יש נפגעים.

נועם בונפד:

אני עושה טלפון לחבר בכפר עזה. הוא אומר לי: "אני תופס את הידית של הממ"ד, יש מחבלים בבית ובקיבוץ. אל תבוא!"

ממשיך העיתונאי:

רפ"ק כתר צורן הוא קצין משטרה, אופנוען. בדרך לעוטף הוא עוד הספיק לחסל מחבל תוך כדי מרדף. מצלמת הקסדה שלו תיעדה את כל מהלך הקרבות. (בהמשך הכתבה מובאים קטעים מתוך התיעוד של מצלמה זו). **כתר צורן:** המחשבה מהכניסה בכלל היתה שלא באמת משנה כמה יש פה, משנה שאנחנו הכוח היחיד. שרק לא ייכנסו לבתים, הבנתנו שהולכים למנוע פה טבח. כנראה יש מחבלים בתוך היישוב, אנחנו כוח קטן שסורק כאן. **נוביק:** וכך הורכב בחיפזון כוח מאולתר. ב-9:45 בבוקר הם נכנסים לקיבוץ. ההחלטה הראשונה שקיבלו הארבעה היא להיכנס ברגל, לעשות את דרכם אל בין הבתים. ואולי משום כך הצליחו לעקוף את המארבים של המחבלים, שהמתינו למכוניות.

נועם: אנחנו מבינים שיש פה מחבלים, אין לנו מושג כמה.

נוביק: המבנה הראשון שהם מגיעים אליו הוא חדר האוכל של הקיבוץ.

(מצלמת הקסדה מתעדת את ניסיון הזיהוי של חברי הקיבוץ את הלוחמים שהגיעו).

- "מי אתה? מי אתה? מי אתה?"

- משטרה! משטרה! צבא! צבא! תנו לי תמונת מצב – יש פה מחבלים?

- תיכנס. לא, לא."

נוביק: סרגיי ינקלביץ' ואביחי ברודץ', חברי כיתת הכוננות שוכבים שם פצועים אחרי קרב.

רב-פקד כתר צורן: אני אומר כמובן לאוריאל (ראו בהמשך) ישר לטפל בפצועים. אני מנסה לתחקר אותו (את אחד הפצועים). כמה אנשים ראיתם ואיך היו לבושים. הוא לא כל כך ידע להגיד. הבנו שלפחות עשרה אנשים בתוך היישוב, שהם לבושים גם במדים וגם אזרחי. זה בערך מה שהצלחתי לדלות ממנו.

(המצלמה מתעדת את הקריאות לעזרה של **צורן**): "איזה כוח מגיע לכפר-עזה? אנחנו בחדר האוכל עם שני פצועים של כיתת הכוננות. חברנו אליהם. יש פה מחבלים ביישוב!"

סמ"ר אוריאל כהן, חובש מיחידת יואב, משטרת ישראל:

אביחי קיבל כדור. הוא התחיל להירדם. אני אומר לו: תעזוב, אני מביא לך מים, תשתה לאט ותסדיר נשימה. הוא התקשר מהטלפון שלי לאשתו. בשלב מסוים היא ענתה. רבע שעה אחרי זה נותק הקשר איתה, עם הגר. (הגר ושני לדיה נלקחו כחטופים וב"ה שוחררו ושבו הביתה).

נועם בונפד: לקחתי ממנו את האם-16 שלו, שמתני קצת מחסניות בכיסים ומפה אנחנו יוצאים לחלק המערבי (של הקיבוץ).

נוביק: אוריאל החובש נשאר לטפל בשני הפצועים.

השעה עכשיו 9:58. **ארבעה לוחמים מסתערים מערבה: כתר השוטר, זנדני החייל, נועם האזרח וירון, גמלאי השב"כ.**

(המצלמה מתעדת בזמן אמת): "יש פה עשרה מחבלים בערך! אנחנו שוטרים וכיתת הכוננות וזה הכל. אין לנו אף אחד איתנו."

- "חברה', איגוף ימני, בואו נאגף מימין!"

נועם: החברה' התחבאו פה, מאחורי העץ ומאחורי הזיג. אנחנו מתנתקים מפה, חוזרים לשם ובעצם נכנסים לאזור של ה"רכבות" (המגורים) של הצעירים."

(תוך כדי הלחימה נפצע ירון בחזה. כתר צורן מחלץ אותו לאחור).

נוביק: זהו הרגע שבו הם מבינים שהם בליבו של שטח השמדה, מעטים מול רבים מספור, צה"ל רחוק רחוק, התושבים עוברים טבח וירון שוכב עכשיו פצוע על הדשא.

...וכאן הגיעה ההחלטה ששינתה את מהלך הקרב. הם מוצאים סולם, מצמידים אותו לקיר, מתחילים לטפס. נועם עולה לגג עם זנדני והם מושכים את הסולם אחריהם.

נועם: אנחנו מסתכלים 360 מעלות, כבר מתחילים לראות את כל העשן, מתחילים לקלוט את הכמויות של המחבלים שרצים בין הסמטאות.

אני מתחיל לבצע ירי למחבלים שנמצאים שם באזור. למזלנו הם גם לא הרימו את הראש למעלה (אל הגג). הם לא הבינו מאיפה אנחנו יורים בהם.

...**נוביק**: בינתיים, על הגג, זנדני מנסה להזעיק עוד כוחות. המיקומים שהוא שולח בטלפון מעידים כמה עמוק בתוך הקיבוץ הם נמצאים.

סא"ל אלעד זנדני (מראה לעיתונאי את הגג שבו תפסו את עמדת הירי שלהם):

היתרון פה זה 40 ס"מ (של מעקה בטון) שאתה יכול להרים את הראש, להוריד את הנשק, להרים את הראש, זה המשחק. משחק שלוקח שעות.

נוביק: נועם משעין את הרובה של אביחי ברודץ' על המעקה. דרך הכוונות הוא רואה עוד ועוד ועוד מחבלים. הוא מחכה שיעמדו, סוחט את ההדק ומפיל בהם עשרות.

נועם: נותן להם שני צרורות רוחב במקום, שניים נופלים, ובעצם זו היתה הפעם הראשונה שמחבל זיהה אותנו על הגג. אני זוכר ממש את המבט שלו, את המבטים מצטלבים, ו...הופס. הוא נכנס לי מאחורי הבטונדה.

ופתאום! "**צבע אדום!**" 25 דקות- חצי שעה. אנחנו שוכבים פה על הגג ופצמ"רים פשוט נופלים מכל עבר. שקט מוחלט. אין "אללה אכבר", אין צרחות של מחבלים, של אזרחים, פשוט חצי שעה של פצמ"רים.

נוביק: השעה 10:13. שלוש וחצי שעות של לחימה אחריהם ורק אז כוח של יחידת דובדבן מצליח להגיע אל הדשא. (כתר מגיע עם קרקל בדרך אל הארבעה, וביחד הם מצליחים להעמיס את הפצוע ירון ועוד כמה מן הלכודים בממ"דים, ולהוציאם מחוץ לקיבוץ).

נוביק: הם יורים במחבלים ומתחילים לסרוק את הבתים. לפני שכתר עולה לגיפ הוא צועק לנועם שיצטרף אליו, אבל נועם מסרב לצאת מכפר-עזה.

נועם: אנחנו בעצם ממשיכים לנהל פה את הלחימה. אני מזהה חברה' שבעצם מנסים לפרוץ את הרכבים ולהכניס חטופים, ובעצם כל ה-360 מעלות מסביב מבחינתנו היתה נקודה לדפוק אותם.

נוביק: כפר עזה עברה באותו יום טבח נורא שנמשך שעות ארוכות, מול אוזלת יד גדולה של כוחות הביטחון. עשרות מתושבי הקיבוץ נרצחו או נחטפו.

רפ"ק כתר צורן: רואים את זה בעיניים. בעצם שיש פה אי אחד שבו לא קרה כלום, (המצלמה עוקבת אחר שורת הבתים שנותרו שלמים), וקו בתים אחד מאיתנו שלצערנו לא הצלחנו להגיע אליו. זה קו הבתים של הדור הצעיר שלצערנו נטבח.

נועם וזנדני ירדו מהגג רק כעבור שעות. נועם השיג מדים, אסף מחסניות וחבר לכוחות המיוחדים ללחימה מבית לבית.

נועם: מנהלים לחימה ובעצם מבינים שיש פה הרבה מחבלים שנכנסו לממ"דים, כשאנחנו עדיין שומעים צעקות של אזרחים מבפנים. נוצרה פה מורכבות מאד גדולה של איך לפתוח את הבתים האלה כי אנחנו לא יודעים אם האזרחים חיים או מתים. פתחנו פה בתים... (מתאר מראות קשים), ומצד שני כן מדי פעם שמענו צעקה של אמא, של ילד, של ילדה...

היה פה עוד משהו כמו 5-6 שעות של לחימה מאד מאד מורכבת.

נוביק: בסביבות 2:00 בלילה יוצא **נועם** מכפר-עזה. לראיון איתנו הוא מגיע במדים. מאז אותו יום הוא מגויס ונלחם בתוך עזה. **כתר צורן** עלה על האופנוע ומאז הוא בפעילות מבצעית בכבישים ובשדות של הדרום, אחד מתוך מאות ואלפי שוטרים שנלחמו באותו יום. **אלעד זנדני** הוא קצין עורף של אוגדת עזה, ועכשיו הוא עובד על שיקום העוטף ביום שאחרי.

ירון הגיע בנשימותיו האחרונות לבית החולים. הרופאים הצליחו להציל את חייו והיום הוא משתקם באיכילוב.

עקיבא: איך נכנסו ארבעה אנשים לשטח השמדה ויצאו ארבעה בחיים?

נועם: שאלה טובה. (מחווה באצבעו כלפי מעלה). נס.

נוביק:

הסיפור הזה הוא לא סיפור ניצחון. זה לא סיפור עם סוף טוב, אבל הקרב הוא עוד נקודת אור קטנה בתוך היום השחור ההוא. עוד חתיכה בפאזל הענק של קרבות הבלימה.

(ואנו במערכת העלון נוסיף: יישר כוח גדול לארבעת הגיבורים, ובמיוחד לנועם בונפד שלנו. גאים ומעריכים עד אין קץ. שמור על עצמך גם בהמשך! מכל קהילת סעד.)

ציבורה את הכתבה לדפוס: חזית רפ"ל (הכתבה זמינה לצפייה ביוטיוב).

מלף טוב ואיחולים מקרה לב

להולדת הנינים!

נין לרותי ואורי יצרי

נכד לדרורית ומשה

בן לתמר וחמי.

נין לשרה רומאן

נכד לרונית ולבועז

בן לצרי ולערן

נין ליוכבד אולף

נכד למרה ויוסי

בן לרות וסי אולף

בן תלכו למחות ולבריאות!

דירה להשכיר: מאון דצות בנושא חלופות הדיור המתאפשרות בימינו

בעמק יבש, ללא כרמים ושדות/ עומד מלון בן תשע קומות / ובמלון גרים בשלווה ונחת (?)/ חברי קיבוץ סעד, כמעט כולם ביחד. / אך יום אחד קמה ועדה נבחרת / יצאה לחפש עבורנו דירה אחרת. / הבה נשמע מה אומרים הדיירים/ הזמיר, הקוקיה, ועוד אחרים... / בתקוה שגם היונה תגיע בבוא היום / ונשוב לביתנו בביטחה ושלו.

הילה ברביץ: (מתוך קבוצת הוואטסאפ של מלון נבו)

עד לפני שלושה חודשים כל אחד גר בבית שלו, כיבס במכונת כביסה שלו, אכל במטבח שלו, אירח בסלון בבית את מי שהזמין להיכנס למרחב הפרטי שלו, ידע מתי הילדים שלו נכנסים למיטה, שמע אותם משתעלים בלילה, קמים לשירותים ...

אני מבינה היום בדיעבד שכל הדברים הטריטוריאליים האלה נתנו לי בטחון, שקט נפשי ואוויר לנשימה. היום, חלק מהילדים ישנים בחדר לידי, המטבח והכביסה שלי בגוגל דוקס, האירוח מאוד לא פרטי (בלשון המעטה). נכון, היתה עבודה אינטנסיבית מאוד להקים פה את המוסדות הקהילתיים ואת בתי הספר. ונכון שאם תתקבל החלטה לעבור זה יצריך עבודה מחודשת וייתכן שגם מאומצת. וייתכן שיש יתרון לזה שכבר עשינו את זה פעם אחת, כי אנחנו כבר יודעים איך זה עובד, מה נכון לנו ומה לא. ואין לי ספק שזה יהיה שווה את זה. כי מתוך הרווחה המשפחתית נוכל להתחזק יותר, לנשום יותר, להיות פחות על הקצה ויותר אחד בשביל השני.

הדאגה אחד לשני והחיוך במעלית או בחדר אוכל לא קורית כי אנחנו במלון. זה קורה כי כזאת קהילה אנחנו. כמו שבקיבוץ דאגנו וראינו אחד את השני ולא השארנו אף אחד לבד. לא יולדות, לא חולים, לא מבוגרים, לא בחגים לא בקורונה לא בארוחות שבת או סתם באמצע השבוע. אני בטוחה שגם בקיבוץ עירוני או בכל פתרון אחר שנחליט עליו נראה ונהיה אחד בשביל השני. לצערי הסטטיסטיקות והמחקרים של מפוני גוש קטיף לרעתנו מבחינה משפחתית... זה מראה את אותותיו כאן וזה מדאיג ...

אין מושלם, המושלם שלנו על hold עד להודעה חדשה (פסח + אולי רק בקיץ?)

חברה מהעבודה מקיבוץ גבים שהתפנתה לצפון סיפרה שמיד שכרו דירה הכניסו את הילדים למסגרות המקומיות. היא אמרה לי שמבחינתה הם שם עד סוף השנה, וזה נותן לה שקט נפשי. חשבתי שהיא משוגעת... שתוך חודש - גג חודשיים אנחנו חוזרים הביתה. בדיעבד אני מבינה שאני המשוגעת והנאיבית.

להצהיר שמפה חוזרים רק לסעד זו הטמנה של הראש בחול.

אני מבינה את הפחד משינוי נוסף בתקופה לא יציבה, אבל אני בטוחה שמתוך החוסן והחוזק שלנו קהילת סעד תתגבר גם הפעם, ונצא מחוזקים ומחוברים יותר.

מורן קסט: חלופת הדיור בירושלים מצוינת. הבעיה היחידה היא ש... היא בירושלים. לכן אצביע להמשיך בינתיים במלון נבו.

עידו וייס: מטעמי נוחות נעבור לירושלים.

שחרית מינה (מתוך אותה קבוצת וואטסאפ):

פעם הלכתי עם בן-דוד שלי למשחק כדורגל. הוא תל אביבי כזה ואני פשוט אני, אנחנו כל כך שונים. ישב מאחורינו איש שהיה חייב לשאול על הקשר בינינו. סיפרנו לו שאנחנו בני דודים, הוא מתל אביב ואני מסעד "סעד?" אורו עיניו של האיש.

"כן" החזרתי בהתלהבות וניסיתי לברר את מי הוא מכיר שם "מכיר? רק שמעתי על הקיבוץ הזה - אנשים טובים, קהילה טובה". ברור שהתרגשתי. זה היה לפני שש שנים וזה הולך איתי עד עכשיו.

בעיניי יש הרבה יתרונות במלון. אומנם אני לא טיפוס של בוקר (השם שלי סתם מבלבל) ולא אוהבת לחייך בבוקר אבל בהחלט טוב לי ונחמד לי להגיע כל בוקר ולראות אתכם מאירי פנים.

אני גם אוהבת את השקט שלי והפרטיות שלי, אבל בהחלט מדהים לי החיבור הישיר לקהילה, זה משהו שמחזיר לי את היציבות לחיים ונותן אוויר לנשימה.
אני גם לא אוהבת שעושים עבודות פעמיים, ואני בהחלט חושבת שאם יוחלט לעבור, אנחנו נעבוד פעמיים, גם מן הפן המשפחתי וגם מן הפן הקהילתי.
והיציבות - מה איתה?

אני מבינה את הדאגה להיבט המשפחתי, אבל להתייבב שוב במקום אחר, להסתגל גם לשם...
ואם גם לא יהיה טוב? האם יהיו לנו אותם הכלים שמתאפשרים במלון? למשל, לתת למישהו את הילד וללכת לישון)

אני לא כל כך מתלהבת מהמלון, ואני גם לפעמים מכריחה את עצמי לצאת ממנו להתאורר.
אבל באמת זכיתי בקהילה הזו, להכיר עוד ועוד אנשים שבשבילים רק אמרו שלום ועכשיו כבר ממש חברים. אם דיברנו על משפחתיות, מבחינתי כל הקהילה בקיבוץ הוא המשפחה שלי שמחבבת ואוהבת ואכפתית.
כן אהיה כנה, יש בי פחד שזה ייעלם פתאום. אני רוצה להישאר במקום העטוף הזה. כשיש קושי מזהים, ומתיישרים ונותנים אוזן קשבת, ומראים את האיכפתיות וזה לא רק לגביי..
אני באמת חושבת שהפתרון של המלון - אומנם יש בו קושי - אבל יש בו גם הרבה אהבה.

רותם קום: תודה רבה לכל מי שראה אותנו ואת חשיבות הקול שלנו, ואיפשר לנו להצביע בשאלה החשובה הזו.
אבל אני עדיין כל כך מבולבלת, שאעדיף לא להצביע כלל.
תמר מאיר: מצטרפת לדעתה.

בני אחיטוב: אני תומך בהצעה להישאר במלון. הייתי מאד רוצה להיות ב"כוח החלוץ" שיגיע לסעד. הגעגועים הביתה רבים. בינתיים יש יתרונות להישאר במקום המוכר והמאורגן מבחינות רבות. אני מודע לקושי של משפחות עם ילדים מכל הגילאים, ושל האבות המגוייסיים. מקווה שההצעה למצוא דירות באזור הקרוב למלון, לסופי שבוע, להתאווורות, תקל על ההתמודדות.

הזווית שלי ציונות

ציונות זה עניין מורכב אבל כיוון שדיברו באסיפה השבוע על ציונות, אני מרשה לעצמי ליטול את החירות ולומר מה זו ציונות בעת הזו בעיניי.

ציונות היום זה לא לחזור הביתה עד שיובטח ביטחוננו. עד שנדע שהמדינה וצה"ל עשו כל שביכולתם על מנת להבטיח את ביטחוננו. עד שנדע שמרכיבי הביטחון שונים באופן מהותי ממה שהיו עד ה-7.10. ועד שחמאס יושמד. אם חלילה נחזור לפני - אנחנו חוטאים לציונות. אנחנו שותפים בערעור קיומה של מדינת ישראל. אם נחזור לפני מיטוט חמאס אנחנו נותנים לחמאס ניצחון. לדעתי תמונת המצב הנוכחית היא של ניצחון לחמאס. כן. זה נוראי. ואם נחזור בטרם יושמד, ננציח את תמונת המצב הנוכחית, ונתרום לניצחון החמאס.

כל השנים האמנתי שבה שאני נשארת בסבבים ובמבצעים עם הילדים בסעד אני בונה ומשדרת חוסן. טעיתי. החוסן הזה התפוצץ עלינו כמו בלון שניפחנו יותר מדי. היום אני מאמינה שחוסן זה לצעוק "אל תמכרו לי ביטחון מדומה. על תמכרו לי שקט קוסמטי!". אני רוצה לחזור הביתה, ומוכנה לחזור הביתה, אך היום אני מאמינה שזה צעד לא אחראי.

לצערי מלחמה לא מסתיימת רק משיקולים ביטחוניים. היא מסתיימת גם משיקולי דעת קהל. אנחנו הקהל הזה, ויש לנו הרבה כוח להשפיע ולומר למדינה: "תחזירו אותנו לבית האהוב שלנו רק כאשר הביטחון שלנו מובטח. יש לנו סבלנות וכוח לחכות להשלמת המשימה, אנחנו נותנים לכם גיבוי. תפעלו!"

נצמי רסיס-66

מתנות מרגשות

בין התרומות הרבות והמרגשות המושפעות עלינו רציתי להתייחס לשתיים. לנער בר המצווה - **מקס כץ** מאפרת, אשר כמשימת בר מצווה בחר להביא משחקים וצעצועים לילדי סעד במלון נבו. משפחת כץ ושתי מתנדבות נוספות שסייעו בהעברת הציוד. כולן מצוות "מחנה מושבה" של בני עקיבא שעלו ארצה בהשראתו.

תרומה נוספת ראוייה לציון בתחום החינוך המוזיקלי, לבית הספר ולגיל הרך, הגיעה ממי שבחרו לתרום דווקא בנושא זה. התורמים הם: שי רחמים (משפך כלי הנגינה), דני קציר (המספק) וענת רוזנבלט (המתאמת מקיבוץ צרעה, חברת ילדות של עידן גיימס).

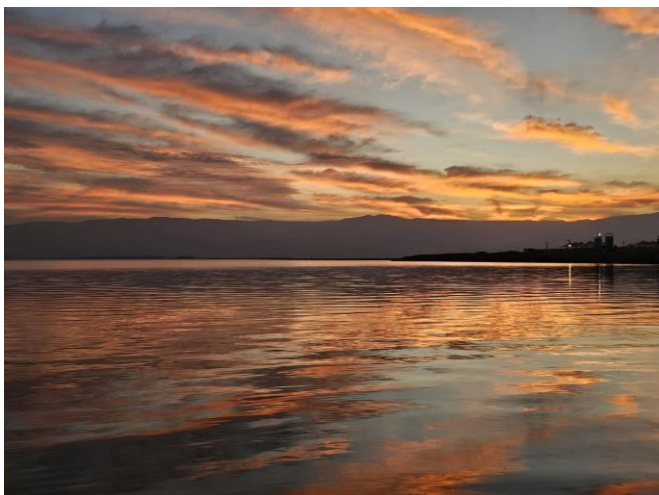
היוזמה הגיעה בעקבות ידיעה על נער מנחל עוז שהוריו נרצחו, לצערנו. הנער היה זקוק לגיטרה שאבדה. הם דאגו למלא את בקשתו מיד וכך המשיכו לרכוש ולגייס כלי נגינה לפי הזמנה למפונים מקיבוצי העוטף.

"**מחזירים את המוזיקה לחיים!**" זהו המסר של הצמד ענת ודני. ואכן בזכותם החזרנו את המוזיקה גם לחיינו בגיל הרך, ובגיל בית הספר היסודי במלון. אני נהנית לראות את המחסן המוזיקלי של בית הספר עמוס בכלי נגינה ובציוד המתאים והפעיל לתזמורת כלי הקשה של הגנים. משמח וממלא תקווה לראות את הילדים מלווים שירים ומנגינות בכלי הקשה ונהנים מכל רגע.

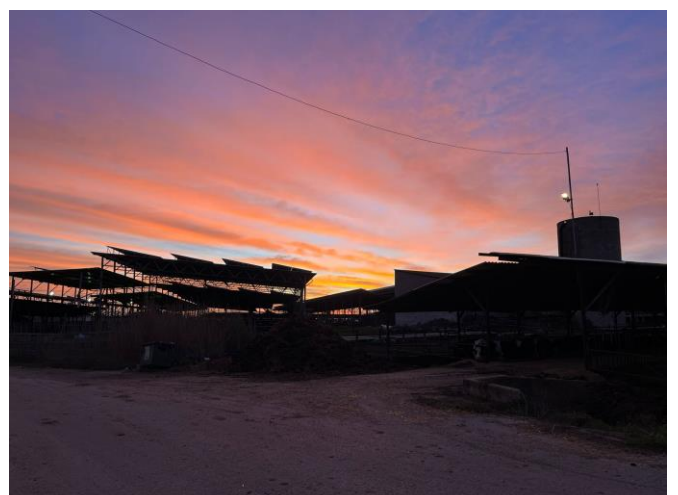
כראלה קוט

אמריה וליאיר אריאל
 עלויות ברכותינו החמות
 עם הולדת הבן.
 וברכות מקרב לב עם
 אלאה ולאברהם ימני - אהולדת הבן
 נכד אכנרת ולאאלחנן אריאל
 שתלכו אצלנו בבריאות, בביטחון ובעלות.

זריחה בסעד-תחתית (ים המלח), ט טבת 21.12. צילם: איתן הימן.

זריחה בסעד, ט טבת 21.12. צילם: דני יום טוב.

מה חדש אצל החיילות והחיילים שלנו? אתוק אכתה אפה אהורי החיילים

החל מן השבת הזו אנו מעוניינים להקדיש פינה בעלון השבועי לחיילות ולחיילים שלנו מסעד, המשרתים בסדיר ובמילואים. הפינה היא לפרגון ולעדכון על פועלם בצה"ל ובמלחמה, ובכלל אנו מזמינים אתכם, ההורים, לכתוב, לברך ולעדכן אותנו בכמה משפטים אודות הפעילות של בנותיכם, בניכם, בנות ובני הזוג, כל זאת כמובן, תוך שמירה על כללי ביטחון המידע.

אנו מזמינים אתכם לקחת חלק ולסייע לנו בעניין. אתם מוזמנים לשלוח את החומר אל **זהבה ברט-ישראלי** (היוזמת), והיא תעביר את החומר לעלון.

צוות חומ"ע / צידו אורלוב

רום חביביאן, בנם של בת-חן ועמיחי חביביאן.

רום משרת בקומנדו כבר כמעט שנתיים, הוא סיים מסלול ומשרת כלוחם. נמצא עכשיו בעזה ובבסיס האם לסירוגין. מאז השבת השחורה בשבעה באוקטובר יצא רוים פעם אחת לשבת ופעם אחת לכמה שעות. אנחנו משתדלים לבקר אותו כשהוא לא בתוך הרצועה. גם כשהוא כבר יוצא – לצערנו הוא לא יוצא לסעד, אלא צריך להגיע עד לים המלח. רוים חס עלינו ולא מעדכן אותנו כשהוא ניכנס לרצועה...

למזלנו יש לפלוגה שלו משקית ת"ש נפלאה שדואגת לעדכן את קבוצת ההורים מידי בוקר וערב במצבם של הלוחמים. היא גם יזמה ד"ש עם שיר מההורים לחיילים, שהושמע ברשת הפנימית של היחידה, ומעודדת אותנו לעדכן אותם באשר לנעשה בבית. בכך היא מפיגה במקצת את עומס הדאגות שלנו. אנחנו משתדלים להיות עסוקים כמה שיותר ולהשאיר זמן מועט למחשבות שליליות... (דיווחה בת-חן חביביאן).

שני ברט, בתם של רונית ואהר'לה ברט.

התגייסה באוגוסט האחרון, סיימה לפני כשבועיים קורס מדא"גיות – מדריכות אימון גופני, בוינגייט, קורס בן ארבעה חודשים. היא קיבלה את סיכת המ"פ על היותה מצטיינת פלוגתית, וזכתה בשיבוץ מהחלומות – לאמן בבה"ד 1 את קורסי הקצינים הנערכים שם.

בסרטון שקיבלנו מן האימונים הראשונים, ראינו ערימת תלתלים קופצנית, מפעילה כחמישים צוערות וצוערים. גאים בך מאד, ומאחלים לך הרבה הצלחה!!! (דיווחה רונית ברט).

נעה דנין, בתם של גלית ואחיהוד דנין.

נעה התגייסה גם היא באוגוסט האחרון, לאחר הטירונות עברה קורס משקיות ת"ש. היא משרתת בחטיבת כפיר הלוחמת עכשיו בעזה. נעה מאד מרוצה מהתפקיד שלה, היא נמצאת עם הלוחמים (אחרי שסיימו לטהר את השטח...), מקשרת בין החיילים לבין ההורים ובעיקר דואגת ללוחמים. נעה מתקשרת אלי כל בוקר ומרגיעה אותי... נעה לא הייתה בשבת כבר חודשיים, יצאה אחרי 36 ימים באמצע השבוע. אנחנו שמחים שהיא מרוצה ועומדת באתגרים לא קלים וגאים בה מאד. (דיווחה גלית דנין).

נשמח ונודה מאד על דיווחים נוספים מההורים ומבני/בנות הזוג. אנא, צרו קשר עם זהבה ברט-ישראלי ותבואו על הברכה.

תמיכה בעצמי התפקידים

בחודשיים האחרונים ספינת חיינו המשותפים כקהילה מטלטלת במים סוערים. כל אחד ואחת מאיתנו חש זאת הן כפרטים והן כקהילה. כולנו מוצפים, דואגים וחווים אי וודאות גדולה.

הובלת הקהילה וניהולה השוטף בתקופה זו דורשים מאמצים רבים מבעלי התפקידים: לזהות צרכים, למצוא מענים, להקים מוסדות יש מאין, להתאים את שירותי הקהילה לאתגרי השעה, לעבוד בקצב "חירום" מהיר, לקבל החלטות בתוך אי וודאות גדולה ועוד. כל אחד מבעלי התפקידים מוצא את עצמו מול משימות רבות מהרגיל, ונדרש לעבוד שעות נוספות רבות לטובת כולנו.

אנו כהנהלה קהילתית מוצאים לנכון להוקיר את כל הנושאים בנטל הקהילה ובראשם שרון מנהלת הקהילה שלנו, על עבודתם המסורה בתקופה זו.

בשבוע האחרון עמדנו בצומת של הכרעה לגבי המשך דרכנו כקהילה, וכולנו יודעים שהמסע המצפה לנו עוד ארוך ומכיל מהמורות בדרך. חשוב לנו להפנות את לב הציבור לאופן הפנייה לבעלי התפקידים. יש וודאי מקום להצעות ייעול, ביקורת ואף מחלוקת, אך בואו נשתדל לשמור על שיח מכבד, נתאזר בסבלנות, נשמיע את העמדות שלנו במרחבים הנכונים ובזמן המתאים ונהיה בעין טובה אחד כלפי השני וכלפי בעלי תפקידים. אנחנו זקוקים להם כעת יותר מתמיד. תוקפנות שמופנית כלפי בעלי תפקידים ב"שבילים" ובקבוצות ווטסאפ - מחלישה אותם ואת כולנו - ולא מתאימה לרוח סעד.

ככלל, רצוי תמיד בכל נושא לפנות אל האחראי הישיר, במידה ולא מתקבל מענה מספק, ניתן לפנות לכל אחד מחברי ההנהלה הקהילתית בכל נושא קהילתי, ולחברי המזכירות בנושאים אסטרטגיים. בתפילה שנצא מהמסע הזה מאוחדים ומחוזקים.

חברי ההנהלה הקהילתית

דביר לוי, גדי סמואל, חגית לנדסמן, אריאל סאסי, גילי זיוון, אפרת שלומי.

משקיפים: שרה רוזמן, ניצן ברביץ, חגי קבלן.

צדכון מארכל חוסן

אחרי תקופה ארוכה ואינטנסיבית בה לקחתי חלק משמעותי בהקמת מערך הטיפולים הרגשיים במלון נבו, בריכוז הטיפולים ושיבוץ והתאמה של עשרות מטופלים למטפלים המעולים שעובדים כאן, אני רוצה לעדכן שההתנהלות עברה באופן מלא **למרכז חוסן שדות נגב**, ואני מסיימת את החלק הזה בתפקיד שלי כאן. **עידן ויסמן** מנהל את השלוחה של חוסן שדות נגב אצלנו במלון והוא הכתובת לכל שאלה בנושא הזה.

- כל מי שזקוק לטיפול רגשי לעצמו או לילדיו מוזמן למלא את הטופס המקוון הזה:

<https://www.sdotnegev.org.il/573/>.

(שימו לב שזה לא הטופס הארוך והמייגע אלא טופס קצר בשם "אינטייק בחירום" הוא הרבה יותר ממוקד וידידותי).

- לאחר מילוי הטופס יש לשלוח הודעה לעידן ויסמן בטלפון: 054-591-5452 ולעדכן שהטופס מולא.
- כדאי לדעת שבמקביל למרכז חוסן קיימת אפשרות לקבל מענה רגשי גם דרך **מכבי**. בימי חמישי נמצאות במלון נבו שלוש מטפלות רגשיות. תיאום התורים אצל המזכירות שיושבות בספא.

חנה אדנ'ת

אל בורות המים

במהלך 73 הימים בהם שירתתי במילואים במשימות שונות ברחבי הארץ, חשבתי כל הזמן שהתרופה הברורה והנכונה למצב היא לשוב כמה שיותר מהר אל "בורות המים", אל הקיבוץ, אל הבית, ובכך להראות למרצחים שאותנו לא ישברו ולא ינצחו. כך חשבתי, כך התבטאתי בציבור. חשבתי שהדבר נכון בעסקים ובענפים, יחד עם הקהילה – חשבתי שכולנו צריכים להודות על הטוב, ולברך את היושב במרומים, ולהודות על הנס שקרה לנו ועל ההצלה, בכך שלא ספגנו חדירת מחבלים, ומסע רצח, הרג וביזה בתוך סעד. חשבתי שנכון לשוב לכאן באופן מלא.

בשבוע האחרון הבנתי שטעיתי ושיניתי את דעתי מקצה לקצה.

המלחמה בעזה קשה ומורכבת, על צה"ל מוטלת משימה ועליו לנצח את המלחמה הזו. צה"ל מסוגל לכך. הכוחות פועלים בעוז ומכים במחבלים מכה קשה. הצבא חייב להמשיך במלוא הכוח ועלינו, האזרחים, לתת את מלוא הגב והתנאים לניצחון הזה.

חזרה למגורים בעוטף בהכרח תייצר כדור שלג שיחליש את מקבלי ההחלטות, ויביא אותם לקבלת החלטות שיביאו בסופו של דבר להחלשת הצבא, וחלילה לעצירת המלחמה לפני השגת היעדים המוגדרים שלה. המדינה הוציאה אותנו מכאן, אותנו ואת כל תושבי הנגב המערבי, בהחלטת ממשלה, תחת תוכנית "משב רוח". צו האלוף, כבודו במקומו מונח, אבל האלוף לא יכול להנחות על חזרה. המדינה היא זו שצריכה להנחות על חזרה, **לאחר שיתמלאו התנאים המתאימים להחזרת החיים האזרחיים בביטחון ראוי לאזור.**

אנחנו צריכים לדרוש ממקבלי ההחלטות להבהיר מהם התנאים שהם רואים, אשר יאפשרו את החזרה. ואנחנו צריכים להבהיר גם מהצד שלנו מה הם התנאים אותם אנחנו דורשים, שיאפשרו את חזרתנו. הנגב המערבי הוא **קהילה אחת גדולה** שנפגעה. ישנם קיבוצים שנפגעו יותר וישנם, כמונו, שכמעט בכלל לא. אבל **החזרה לשיקום הנגב המערבי חייבת להיות חזרה כוללת של כולנו ביחד.**

כן. אפשר לגור ולישון בסעד לפעמים, אבל אל לנו לחזור, **קקהילה וכמשפחות, לפני שהתמלאו כלל התנאים לכך.** אנחנו נשוב על בורות המים, אל מקום התאנה ושתילי הזית, לפריחת הרימונים ולשיכרון אהבתנו. אבל נעשה זאת בזמן.

לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים.

עכשיו הזמן להילחם, לפרוץ, לבכות, לספוד, להשליך אבנים, לאבד, לקרוע, לשנוא ולהילחם. וכל זה בכדי שנוכל, **בזמן הנכון**, להגיע גם לעת ללדת, לנטוע, לרפוא, לבנות, לשחוק ולרקוד, לחבק, לתפור ולדבר, ובעיקר לאהוב זה את זה ולעשות שלום בתוכנו.

שבת שלום!

כראל האפרין

רכזת שירותי קהילה - הבהרה

לפני כשבועיים עדכנו כי לאחר דיונים, הן בהנהלת הקהילתית והן במזכירות, אנו מבקשים לאתר רכזת לשירותי הקהילה למשך תקופת המלחמה או שהות שלא בסעד, ובעקבות הדיונים הללו פורסם קול קורא בעניין לאחר אותה האסיפה.

להבנתנו, מהלך זה מסייע בידינו כקהילה מחד - לפעול ולשמר את כלל המסגרות הקהילתיות שלנו על אף מצב החירום הארוך והמתמשך בו אנו נתונים, ומאידך - מוריד מהעומס שבו נמצאת שרון, מנהלת הקהילה שלנו, ומהמחיר אותו היא ומשפחתה משלמים בתקופה זו על היעדרות של ימים ולילות מביתה ומשפחתה. מהלך זה לא

בא בניגוד למבנה הארגוני. כל מטרתו היא ליצור פתרונות לעת החירום הזו, המתמשכת כבר תקופה ארוכה מאד. כמו שפורסם ונכתב גם בקול קורא וגם כאן - המדובר הוא לתקופה בה אנו שוהים שלא בסעד. אין ספק כי התארכות המלחמה מייצרת אתגרים רבים מאד לכל אחד ואחת מאיתנו, הן בצדדים האישיים והן במשפחתיים או התעסוקתיים, אך שומה עלינו להביט על כלל המציאות בעין טובה ולהבין כי חשוב לנו כקהילה לשמור על כוחותיהם של כולם, כולל בעלי התפקידים השונים המתמודדים ונושאים בעול השוטף, לצד ההתמודדות עם הצדדים האישיים והמשפחתיים. כולנו תפילה ותקווה כי המלחמה תסתיים בקרוב בניצחון ברור ומוחץ, ונוכל לשוב חזרה הביתה - כל משפחה לביתה ולעיסוקיה. שבת שלום!

איילנה הראודה / זבולון כהנא

מצאנו שיש קהילתי

ביום שלישי נפגשנו בלובי ובזום לשיח קהילתי על מנת לאפשר שיתוף, הקשבה והבנה של עמדה שונה משלי. אנחנו בעיצומו של מסע – המסע חזרה הביתה לסעד. במסגרת המסע הביתה אנחנו עוברים תחנות שונות, ים המלח או פתרון עצמאי אחר – פתרון ביניים וחזרה הביתה. ההחלטה בכל אחת מהתחנות היא החלטה אישית שיש לה השפעה עצומה על החיים האישיים וגם על חיי הקהילה שלנו. במפגש התייחסנו (המעגלים הממושעמים..) לשלוש שאלות הנוגעות לתחנות האלו. ראשית דיברנו על מה יעזור לי לקבל החלטה. שמענו קולות שונים והיה מעניין לשמוע מכל אחד מה משפיע על קבלת ההחלטה האישית שלו. דוגמאות לציטוטים נבחרים שנאמרו במעגלים:

"לא להסתכל רק על עצמי, להתבונן גם על אחרים", "המוכר והידוע במלון מחזק", "מתקשה מול חוסר וודאות של מקום מגורים חדש", "הידיעה שאני יכולה לשנות את ההחלטה שלי עוזרת לי להחליט", "מקשים עלי מסרים מבלבלים וחוסר אמון", "לשמוע עוד דעות ולהשתתפות בקשבה".

לאחר מכן שאלנו מה יעזור לנו כקהילה לצלוח את הפיצול. בשלב הזה עלו רעיונות פרקטיים רבים לדרכים לשמירה על קשר ותקשורת – עלון, מפגשי תרבות משותפים, שבתות משותפות, משפחות מאמצות ששומרות על קשר, זומים ועוד רעיונות רבים ויפים. בנוסף, עלה כי יש חשיבות בשמירה על קשר ועל תקשורת בין הפרטים וברמה הקהילתית. בנוסף, נאמר שלא צריך להיבהל מהפיצול הקהילתי והבנה שקפסולות יכולות דווקא לחזק את הקהילה. והיו מי שאמרו שהתקווה שנחזור והידיעה שיש לאן לחזור היא מה שמחבר בינינו. עלתה גם החשיבות של לחשוב על היום שאחרי ועל שלב החזרה, ולהתמודד עם האתגרים שיעלו אז.

ובסיום שמענו מה התחדש לי, מה למדתי ומה נגע בי ממה ששמעתי במעגל. וממש הרגשנו איך השיח הבלתי אמצעי והקרוב מצליח לחולל שינוי בחוויה שלנו ובאופן בו אנחנו עוברים כקהילה המורכבת מפרטים את התקופה המטלטלת הזאת.

ציטוטים נבחרים מתוך הדברים שנאמרו במעגלים:

"יש פה הרבה עין טובה", "הקהילה מגוונת וצבעונית", "הקהילה היא בעלת יכולת שינוי כמו אורגניזם חיי", "יש בקהילה כוחות אדירים של עשייה והקמת תשתיות וזה התחדש לי".

לסיכום נראה כי כדבריה של זלדה הצלחנו "לצאת מעיגול ישותנו הקסום ולגלות את נקודת קיומו של הזולת" ומתוך זה לחבר עוד יותר את המעגל הקהילתי שלנו.

1107 קהילה - אפרת שלומי, הלה פוראס ונצמי רסיס-6 זבולון